

Hồi thứ hai mươi lăm

Hưng thủ là ta

Hồ Thiết Hoa tìm vật bật lửa. Trong hắc ám, mắt không thể thấy vật, y học cách của Lưu Hương, hình hình mũi đánh hơi lưu hoàng. Song y chưa thực hành cách đó, nhà ngục vụt sáng lên. Một người đứng trước mặt y, tay cầm bật lửa. Người đó là Đông Tam Nương! Hồ Thiết Hoa sững sờ, không nói năng gì được!

Đông Tam Nương lạnh lùng thốt:

- Vật này dùng được lắm! Mùi lưu hoàng rất thơm!

Ngọn lửa nhỏ chao chao. Gió từ đâu đến? Hồ Thiết Hoa quay đầu lại, bất giác mừng lớn, suýt há miệng kêu lên. Cửa ngục đã mở. Lưu Hương đứng cạnh cửa, mắt nhắm tợ hồ ngủ. Toàn thân chàng ướt át, xem ra chàng mệt nhọc vô cùng. Tuy nhiên nụ cười hiện lộ ở vành môi. Tại cửa, có một người vận y phục đen, tay cầm gậy. Gậy đã gãy, người nằm đó tay chân co quắp. Hiển nhiên, chúng phát hiện ra cửa mở, chúng đến, định đóng lại. Nhưng vừa đến nơi, chúng bị thỉnh âm kỳ dị quật ngã. Thỉnh âm làm sao quật ngã người được?

Chẳng những thỉnh âm kỳ dị quật ngã người, mà nó còn làm bật tung cửa đá. Đúng hơn, có Lưu Hương gấn sức đẩy, nên cửa đá bật ra. Như vậy thỉnh âm đó có một lực lượng cường hùng mạnh. Tiếp nhận âm thỉnh đó, con người bằng xương, bằng thịt chịu sao nổi! Trương Tam co rúm người trong một góc. Cao Á Nam nằm cạnh chân Hồ Thiết Hoa, uốn mình lấy thế đứng lên. Người chịu ảnh hưởng nặng hơn hết, là Anh Vạn Lý, đầu bị chạm thọ thương, tay bị chặt, miệng bị rọc tét, vành tai thần bị kéo xệ xuống. Còn lại một tay, không thể bịt hai lỗ tai, nên âm thỉnh đó làm chấn động mạnh. Hà hướng đôi vành tai làm bằng kim khí, gấn sâu trong lỗ tai, thu hút âm thỉnh rất nhạy. Ngày thường thì vành tai đó giúp lão rất nhiều, bây giờ nó hại lão rõ rệt, bởi những âm thỉnh lão cố tránh nghe, nó lại thu hút không sót một ngân vang nhỏ. Bàn tay còn lại của lão nắm chặt bàn tay Câu Tử Trường!

Gã đã xiu từ lâu!

Đông Tam Nương từ từ trao vật bật lửa cho Hồ Thiết Hoa, từ từ tiến về phía cửa.

Lưu Hương chợt tỉnh, nắm tay nàng giữ lại, dịu giọng hỏi:

- Người hận ta lừa người?

Đông Tam Nương mỉm cười:

- Ta trách ngươi cái gì? Ngươi... vốn có hảo ý với ta mà.

Lưu Hương lại hỏi:

- Thế tại sao ngươi bỏ đi?

Đông Tam Nương trầm ngâm một lúc, buồn thảm đáp:

- Ta không đi được sao? Trông thấy ta, ngươi không buồn nôn à?

Lưu Hương tiếp:

- Ta cái gì cũng chẳng thấy cả. Ta chỉ thấy cái tâm của ngươi thôi! Ta biết, tâm của ngươi tốt nhất trên cõi đời này. Như vậy là đủ cho ta lắm rồi!

Đông Tam Nương run mình, bỗng nàng xà vào ngực Lưu Hương òa lên khóc. Bây giờ thì nàng đổ lệ! Nguồn lệ thảm đã cạn rồi! Song nguồn lệ xúc cảm vẫn còn, vẫn dôi dào, và chỉ dôi dào, những con người giàu lòng nhân hậu.

Hồ Thiết Hoa sụt khóc theo nàng. Y đằng hán một tiếng, đoạn hét lên để khuấy lắng xúc động:

- Trương Tam! Ngươi đừng vờ vĩnh! Muốn nằm vạ tại đây phải không?

Trương Tam thở dài:

- Ta đâu có nằm vạ? Các ngươi đi được, ta không đi được. Bởi, Anh Vạn Lý và Câu Tử Trường cần có người bảo vệ!

Anh Vạn Lý vụt mở mắt. ánh mắt của lão lộ vẻ trì nghi, lão nhìn quanh chột kêu lên:

- Nguyên...

Tiếng kêu độc nhưt vừa vang, mặt lão nhăn nhó, thân hình co rúm, lão sợ hãi cùng cực. Mờng tượng lão thấy quỷ! Rồi lão ngất xỉu luôn!

Ra bên ngoài thạch thất, họ không cần dùng đến môi lửa nữa.

Cao Á Nam nắm tay Hồ Thiết Hoa thốt:

- Con đường này ta có đi qua! Ngươi theo ta!

Lưu Hương và Đông Tam Nương đi theo con đường khác. Như vậy, là lực lượng của họ bị phân tán, nhưng được cái lợi là mục tiêu nhỏ hẹp, để tránh đối phương phát hiện, thì vẫn còn một đường kia. Họ sẽ tìm cách giải cứu cho nhau. Kỳ quái!

Chừng như bọn tuần thám giảm thiểu hơn trước. Có lẽ Biên Bức công tử cho rằng họ sẽ bị khốn đốn trong nhà ngục, nên không cần phòng thủ cẩn mật nữa chăng? Đột nhiên, trong hắc ám lân tinh chớp xanh, bốn chữ hiện rõ qua ánh sáng:

- Hung thủ là ta!

Hồ Thiết Hoa và Cao Á Nam tay trong tay, cả hai đều ướt lạnh. Chùng như tim họ cũng đổ mồ hôi lạnh.

- Ai? Ai là hung thủ? Ngọn lửa quỷ từ đâu đến?

Hồ Thiết Hoa định đuổi theo, ánh lửa đó bỗng bay lên. Đúng lúc đó y nghe nói ở hông, mình tê bại, bởi tám chiếc gậy chọt vào y, điểm mấy huyết đạo nơi hông và lưng. Mọi cử động của y, quả thật không qua ánh mắt của Biên Bức công tử nổi. Vô luận y đi đến đâu, cũng có người đón chặn y ở đó.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Lưu Hương đã đến tầng thứ hai. Chàng bắt đầu bỏ dè dặt, chàng cũng chẳng biết sao mình biến đổi thái độ như vậy, gần như khinh địch. Có lẽ chàng nghĩ rằng, vô luận cẩn thận như thế nào, chàng cũng không man trá nổi đối phương. Nơi đó chàng không gặp bọn tuần thám phòng thủ. Lưu Hương vừa thở mấy hơi dài cho khoẻ, bỗng nghe tiếng y phục phát gió rất nhẹ. Lập tức, chàng đẩy Đông Tam Nương xa ra chàng. Thì một bóng người lao tới. Người đó xuất thủ nhanh chóng, trong giây đánh luôn ba chiêu, gió chướng mường tượng phân ra bảy tám hướng, song từ hướng nào cũng thế, đều tập trung vào Lưu Hương.

Ra chiêu xong rồi, Lưu Hương nhìn nhận trong đời chàng chưa gặp một đối thủ nào đáng sợ như vậy. Cả đến Thạch Quan Âm, Âm Cơ và Thiết Y Nhân cũng còn kém mấy bậc. Người đó xuất thủ, như dốc trả một mối hận cừu thâm hậu, người đó mường tượng quyết một còn một mất với Lưu Hương. Đến độ y không màng cùng chết với chàng! Thế là phải nguy hiểm!

Tầng thứ ba, trên hết. Nếu có ánh sáng, thì tầng thứ ba, có thể trông xuống thấy rõ ràng hai tầng, thứ nhì và thứ nhứt. Nhưng ngược lại âm thanh phát ra tại tầng thứ ba không vang vọng xuống bên dưới. Bởi, tầng đó quá cao, có lẽ là một hí đài, bất quá người trên đó không diễn tuồng!

Hiện tại, trong hắc ám họ không thấy gì cả. Họ chỉ thấy một đốm lửa xanh xanh, bay chập chờn nơi tầng thứ hai, lưu động, xê dịch... Không có ai nói năng gì, chỉ có tiếng thở vang đều. Tiếng thở khá nặng, chứng tỏ có nhiều người quy tụ góp hơi. Đốm lửa cứ bay, càng phút càng nhanh, vừa chớp bên tả, vụt chuyển qua hữu.

Sau cùng đám lửa bay nhanh cực độ, không còn thấy phân biệt bên tả hoặc bên hữu, mà đã thành một vật dài, như đường dây sáng nhỏ giăng ngang. Rồi đường dây đó ưỡn éo nguy dị. Khi đốm lửa đó dừng lại, thì bốn chữ hiện ra:

- Hung thủ là ta!

Lâu lắm, có người không dần được tánh hiếu kỳ, buột miệng hỏi:

- Bốn chữ đó bằng chất lân tinh vẽ lên mình người?

Một người cười lạnh, đáp:

- Châu tiên sanh quả có nhãn lực!

Giọng nói của người đó trầm trầm, khàn khàn, ai nghe cũng phải rợn người, vì cái ma lực gây khủng khiếp. Phảng phất âm thanh đó vang lên, là phải có hàng trăm người hoặc sống sót, hoặc tử lộc! Thịnh âm của Biên Bức công tử!

Châu tiên sanh thở dài:

- Nếu đúng vậy thì động tác của người đó nhanh không thể tưởng!

Biên Bức công tử hỏi:

- Châu tiên sanh đoán được là ai chăng?

Châu tiên sanh trầm ngâm một chút:

- Nhìn ra khắp thiên hạ, tại hạ nhận rằng người có thân pháp đó không phải là nhiều. Tại hạ đã nghĩ đến một người, bất quá... người đó không thể là hắn!

Biên Bức công tử hỏi:

- Tiên sanh nghĩ đến ai?

Châu tiên sanh trầm ngâm một chút nữa:

- Hương Soái! Trừ Hương Soái ra, không còn ai có thân pháp khinh linh như thế!

Biên Bức công tử mỉm cười:

- Nếu vậy, tại sao người đó không phải là hắn?

Châu tiên sanh đáp:

- Nếu là Hương Soái, thì làm sao bị người vẽ lên lưng bốn chữ bằng lân tinh?

Biên Bức công tử thốt:

- Có thể bốn chữ đó không do người viết, mà chính là quỷ hồn hiện lên, vẽ thành!

Đột nhiên, y lại giở giọng ảm ố hảo huyền. Châu tiên sanh sợ hãi, hỏi:

- Quỷ hồn? Quỷ hồn của ai?

Biên Bức công tử đáp:

- Tự nhiên là quỷ hồn của những kẻ bị hấn giết!

Châu tiên sanh kêu lên:

- Hương Soái là sát nhân?

Biên Bức công tử điềm nhiên:

- Nếu hấn không giết người, thì làm gì có quỷ hồn quán quít.

Châu tiên sanh thở dài, tin tưởng bảy phần. Bởi, con người sống không làm sao làm nổi cái việc vẽ chữ lên mình Lưu Hương được. Vô luận là ai, cũng điều hiểu, phản ứng của Lưu Hương cực kỳ lợi hại.

Lâu lăm Châu tiên sanh mới thốt:

- Xem tình huống, hiện tại hấn đang giao thủ với ai đó!

Biên Bức công tử gạt đầu:

- Mừng tượng là vậy!

Châu tiên sanh hỏi:

- Người kia là ai? Họ đã trao đổi ít nhất một trăm năm mươi chiêu rồi, tương trì với Lưu Hương trong ngàn mấy chiêu, trên giang hồ chẳng có mấy tay đâu! Người đó chưa có vẻ gì nao núng cả!

Biên Bức công tử từ từ thốt:

- Có thể, người đó chẳng phải là người!

Châu tiên sanh một lượt nữa, rùng mình:

- Không là người thì là gì?

Biên Bức công tử dùng giọng ấm ớ, ảo huyền:

- Quỷ hồn!... Quỷ hồn hiện ra, đòi mạng Lưu Hương?

Tiếng thở hỗn hợp như nhẹ lại. Mọi người mừng tượng nín thở. Quỷ hồn!

Có ai thấy được quỷ hồn lần nào đâu? Ai cũng cho là một thứ huyền hoặc! Bây giờ thì sự thật hiện ra trước mắt! Có quỷ hồn thật sự! Còn ai không sợ ít nhiều? Họ càng sợ, vì hắc ám bao quanh! Nếu có một ánh sáng, dù yếu ớt, cũng đỡ biết bao! Bởi hắc ám và quỷ hồn là đồng bạn, hắc ám đến, quỷ hồn theo đến. ánh sáng xua đuổi hắc ám. ánh sáng cũng xua đuổi quỷ hồn luôn!

Họ tự hỏi:

- Trong hắc ám này, có bao nhiêu quỷ hồn?

Người ngồi đó, đều là những nhân vật hữu danh trên giang hồ. Lên được địa vị hiện nay, họ phải có cái gì xuất chúng! Nhưng họ không xuất chúng ở cái chỗ còn sợ quỷ, không nhiều thì ít!

Biết đâu, trong số người hiện diện, chẳng có kẻ giết người! Và quỷ hồn có hiện lên đòi mạng họ chăng? Nếu có, thì chừng nào mới có? Với hắc ám này, có thể quỷ hồn đến gấp!

Biên Bức công tử chột hỏi:

- Các vị có thấy quỷ hồn ra sao chăng?

Không ai muốn đáp câu đó. Lâu lắm một người gượng thốt:

- Không... thấy sao cả! Không ai thấy quỷ hồn lần nào!

Biên Bức công tử thốt:

- Không thấy thì cứ tưởng, tưởng tới quỷ hồn là thấy ngay quỷ hồn!

Y tiếp luôn:

- Quỷ hồn này mừng tượng là một nữ quỷ, mà có lẽ là chết chưa lâu lắm, cho nên trên mình còn vấy máu, máu từ trong đôi mắt cứ rịn ra mãi...

Có tiếng răng chạm nhau cạch cạch. Biên Bức công tử, đột nhiên ngưng câu nói. Điểm sáng bằng lân tinh đột nhiên biến mất.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Tại sao? Việc gì xảy ra? Chẳng lẽ Lưu Hương đã ngã rồi? Nữ quỷ đó đòi mạng chàng rồi, còn tiếp tục đòi mạng ai nữa chăng? Đến lượt ai đây? Mọi người đều hồi hộp như nhau!

Biên Bức công tử bỗng vỗ tay:

- Đi! Xuống đó xem đi!

Một người đáp:

- Phải! Xuống đó xem sao!

Người đó, chính là Đinh Phong! Rồi tân khách nghe tiếng y phục phát gió. Một phút sau, Đinh Phong trở lên, trình:

- Bên dưới không có người!

Giọng nói của hắn biểu hiện rõ niềm sợ hãi.

Biên Bức công tử trầm giọng:

- Còn người của phiên tuần thám thứ tám mươi ba?

Đình Phong đáp:

- Cũng không có ở đó.

Biên Bức công tử nín lặng một lúc lâu, lại từ từ hỏi:

- Bọn người, ta muốn gặp đó, toàn bộ đã lên đây chưa?

Đình Phong đáp:

- Rồi!

Biên Bức công tử tiếp:

- Tốt! Cuộc đấu giá thứ hai bắt đầu.